

Петро □ МАКОВЕЦЬКИЙ

Аналізуючи зовсім недавні події, чітко видно, що новина про обрання на Патріарха Синодом єпископів Української Греко-Католицької Церкви наймолодшого архиєрея, 40-річного Святослава (Шевчука), стала своєрідним «хітом» світових новин і наче блискавкою розсікла простір мас-медіа. Кожен вірний нашої Церкви відчув, що це правдивий знак від Бога. Багато з членів Синоду зазначили: «Ми відчували руку Святого Духа у цьому виборі». Прихильно зустріли цей вибір й вірні інших Церков і навіть далекі від релігії люди. Чим же особливим є цей вибір? Преосвященний Святослав народився 5 травня 1970 року у м. Стрию Львівської обл. У 1991-1992 роках навчався у Центрі філософсько-богословських студій «Дон Боско» у м. Буенос-Айресі (Аргентина), а у 1992-1994 роках – у Львівській духовній семінарії.

Дияконські свячення отримав 21 травня 1994 року [святитель Владика Филімон (Курчаба), священічі – 26 червня 1994 року (святитель Блаженніший Мирослав Іван Кардинал (Любачівський)].

У 1994-1999 роках навчався у Папському університеті святого Томи Аквінського (Рим, Італія), де здобув докторат з відзнакою *Summa cum laude* в галузі богословської антропології та основ моральної богослов'ї візантійської богословської традиції.

Під час навчання в Римі надавав душпастирську опіку українцям - греко-католикам в Афінах, а після повернення в Україну проводить наукову, викладацьку та виховну діяльність.

У 1999-2000 роках – префект Львівської духовної семінарії Святого Духа.

У 2000-2007 роках – віце-ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа.

З 2001 року – віце-декан богословського факультету Львівської богословської академії (відтак Українського католицького університету).

У 2002-2005 роках – голова секретаріату та особистий секретар Блаженнішого Любомира, адміністратор Патріаршої курії у Львові.

З червня 2007 року – ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа.

14 січня 2009 року Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення отця доктора Святослава Шевчука єпископом-помічником єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі (Аргентина). Новому єпископу уділено титулярний престол Кастра-ді-Гальби. Архиєрейська хіротонія відбулася 7 квітня 2009 року в Архикатедральному соборі Святого Юра у Львові. Головним святителем, у присутності Блаженнішого Любомира, був високопреосвященний владика Ігор (Возьняк), Архиепископ Львівський, а співсвятителями – владика Михаїл (Микицей), єпарх єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі, та владика Юліян (Вороновський), єпарх Самбірсько-Дрогобицький.

10 квітня 2010 року призначений Апостольським адміністратором єпархії Покрови Пресвятої Богородиці.

Преосвященний Святослав (Шевчук), крім української, вільно володіє англійською, італійською, іспанською, польською та російською мовами.

Життєвий шлях Блаженнішого Святослава є потужним відображення провидіння Божого щодо нашої Церкви. Але якщо краще поглянути на вибір нового Патріарха нашої Церкви, то побачимо деякі подібності з предстоятелями УГКЦ у ХХ ст. Як і митрополит Андрей (Шептицький), Блаженніший Святослав став єпископом і Главою УГКЦ у досить молодому віці. Як і Патріарх Йосиф (Сліпий), він теж був ректором Львівської духовної семінарії, теж мав докторський ступінь, теж здобував освіту за кордоном. Як і Блаженніший Йосиф (Сліпий), Блаженніший Святослав теж належить до білого духовенства, тобто не є членом жодного монашого чину.

Блаженніший Любомир (Гузар), попередній Глава УГКЦ, вписав на сторінки історії нашої Церкви кілька знакових подій і історичних «вперше»:

– Він більшу частину свого життя прожив за межами України, в Сполучених Штатах Америки та Італії. Хоч деякі з київських митрополитів були і греками, все ж більшість його попередників жили на українських землях;

– Його служіння почалося як служіння світського священника, а вже опісля він прийняв чернецтво студитського уставу. Практично всі його попередники митрополити-монахи належали до василіянського чину.

– Перед обранням Глави УГКЦ, був Архимандритом студитів. Блаженної пам'яті Андрей (Шептицький) заснував цей чин, потім митрополит став його першим Архимандритом;

– Отримав свої єпископські свячення з рук Патріарха Йосифа (Сліпого) підпільно і без

папського мандату (1977 р.);

– Його єпископство було підтверджене Папою аж через 19 років (1996 р.), під час яких служив як священик;

– У 2001 році вітав Римського понтифіка в Україні;

– Після багатьох років в 2004 році повернув осідок Глави УГКЦ у Київ;

– Брав участь в обранні папи;

– Добровільно склав зречення з уряду Предстоятеля УГКЦ;

– Був присутній на інтронізації свого наступника;

Сьогодні, як і Блаженніший Любомир, Патріарх Святослав починає писати чергову сторінку в історії УГКЦ серією своїх знакових подій та історичних «вперше»:

– Він першим після XVIII ст. був введений на престол у Києві, древньому осідку Предстоятелів Київської Церкви;

– На його інтронізації були присутні Предстоятелі інших Східних Католицьких Церков, зокрема мелхитський Патріарх та словацький Митрополит;

– На його інтронізації були представники усіх трьох Православних Церков в Україні;

– З нагоди сходження на Київський Предстоятельський престол він [надіслав «листи сопричастя» до Предстоятелів східних католицьких Патріарших і Верховно-Архиєпископських Церков](#)

;

– Став семінаристом, священиком, єпископом і Главою УГКЦ вже після виходу нашої Церкви з підпілля.

Церква, в особі Блаженнішого Святослава, отримала сильну і глибоку особистість: молодечий запал і сила зрілості; дружелюбність і глибока серйозність; непідробне смирення в поєднанні з ясним словом та твердою волею. Він, як і його попередники, наділений сильним духом патріотизму. Вчений і поліглот, котрий говорить мовою простих людей. Тому сподіваємось, що через нього Святий Дух явить нашій Церкві, Україні й всьому світові ще більше «величних діл Божих» (Ді. 2, 11).

Петро МАКОВЕЦЬКИЙ.

Предстоятелі УГКЦ: деталі також промовляють

// СЛОВО № 2 (46) 2011, с.5-6